

Látomások az Elragadtatásról, a Nagy Nyomorúságról, a Szent Városról, és Isten Trónjáról és a sátánról. Egy 8 éves lány bizonyága, aki találkozott Jézus Krisztussal.

(Janet Balderas Canela, Puerto Rico)

Eredetileg spanyol hanganyagból fordították, az illusztrációkat később adták hozzá, az eredeti bizonyág nem tartalmazza. Ezt a bizonyágot hitelesítette és megerősítette egy független és megbízható próféta.

Kedves testvérek, az ÚR áldjon meg benneteket ezen az órán! Olvassuk el a Bibliából a [2 Korintus 12,1-4](#)-et, az Isten Szent Igéjét. Az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevében: *„Dicsekednem kell, bár nem használ; rátérek azért az ÚR megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira. Ismerek egy embert a Krisztusban: 14 évvel ezelőtt – hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja –, elragadtatott a harmadik éjig. És tudom, hogy az az ember – hogy testben-e, vagy testen kívül, nem tudom, csak az Isten tudja –, elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.”*

Elmesélem nektek egy élményemet az Úrral, ami szeptember 5-én történt, 1999-ben. A templomban voltunk, és Isten ereje ott volt és betöltötte az életünket. Leestem a földre és éreztem Isten jelenlétét bensőmben. Éreztem, hogy az ÚR munkálkodott bennem, és elkezdett különféle látásokat mutatni nekem.

Az egyik látomásban láttam két utat, az egyik nagyon széles volt, sok ember haladt rajta, viszont a pusztulásukba rohantak. A másik út nagyon keskeny volt, ezen is sok embert láttam sétálni, dicsérve az Istent és hálát adva Neki.

Azután az ÚR mutatott egy másik látomást, ahol egy angyal harcolt egy sárkánnyal. A sárkány tüzet és démonokat bocsátott ki a Földre.

Ezután láttam egy másik látomást, egy nagyon fényes órát. Aranyból készült. De én láttam, hogy egy kéz visszahelyezte az órát tizenegy órára. Az ÚR ezt mondta *szolgám, visszaállítom az órát, mivel az Én fiaim úgy, ahogy szeretném, visszaállítom az órát, nem dicsőítenek engem úgy, ahogy szeretném,*

mást egy napszült. 12 órát visszahelyeztem, *„Nézd, nem vagyok kész mert az enyéim ezért, mivel*

nagy a kegyelemem, még adok egy utolsó esélyt, hogy mindenki, aki Énhozzám jön, örök életet kaphasson."

Azután az ÚR mutatott nekem egy másik látomást, mialatt még mindig a padlón feküdtem. Láttam egy lovagló férfit, aki felém közeledett. Kinyújtotta a karjait, és egyre közelebb jött oda, ahol feküdtem. Azután éreztem, ahogy az ÚR a karjaiba vesz. Éreztem, ahogy kiveszi a szellememet a testemből a karjaiba. Elkezdtünk lovagolni, felfelé haladtunk, és megálltunk egy helyen, se nem túl magasan, se nem túl alacsonyan. Így szólt hozzám: ***„Nézd, szolgám, mondtam neked, hogy el foglak vinni Magammal, és ezt teszem veled most, mivel azt, amit kimondok a számmal, beteljesítem. Amit mondok, azt meg is cselekszem. Ezért hoztalak ide, szolgám. De először megmutatom neked a sebeimet, hogy meglásd, és soha ne felejtsd el, mit tettem érted."***

Megérkeztünk az Isten Trónjához és az ÚR megmutatta a szegek helyét a karján és az oldalát, ahová a lándzsát szúrták. Azt is megmutatta, hogyan korbácsolták meg. Láttam a nyomait és az összes csíkot, melyet mindannyiunkért szenvedett el. Ezt mondta: ***„Nézd, szolgám, sokan közületek nem veszik számításba mindazt, amit értetek tettem, sokan elfelejtik, hogy meghaltam értetek a Kálvária keresztnél, és ez fájdalommal tölt el, szolgám. Fáj, amikor az Enyéim megtagadnak engem; ez olyan fájdalmat okoz, mintha újra feltépnék a sebemet. Olyan ez számomra, mintha újra megfeszítenének a kereszten."*** Láttam, ahogy az ÚR sírt, mert fáj neki, ha cserben hagyjuk.

–A MENNY–

Így szólt: ***„Szolgám, sok dolgot fogok megmutatni neked, megmutatom az arany utcákat, az üvegtengert, hogy elmehess, és elmondhasd az Enyéimnek, hogy milyen hatalmas dolgokat készítettem számukra."***

Hamarosan megérkeztünk egy helyre, ahol gyönyörű utcák voltak, igen gyönyörűek. Sohasem láttam vagy érintettem ilyen dolgokat a Földön. Az utcák fénylettek! Az ÚR ezt mondta: ***„Szolgám, érintsd meg az arany utcát, mert te és az Enyéim itt fogtok lakni, mert az Enyéim nagyon hamar ide fognak jönni."*** Láttam a tükörképünket, ahogy együtt lovagoltunk az ÚRral.

Ezután megérkeztünk az üvegtengerhez. Annyira gyönyörű volt! Amíg lovagoltam az ÚRral e drága tenger felett, így szólt hozzám: ***„Szolgám, mindez nem az Enyém, mindezek a dolgok azokéi lesznek, akik hozzám tartoznak. Mindezt, amit megérintesz, oly sok szeretettel készítettem el az Enyéimnek."*** Azután ezt mondta: ***„Szolgám, gyere ide, mert még más dolgokat is mutatok neked!"***

Azután egy gyönyörű helyre érkeztünk, ahol láttam az Isten dicsőségét, és éreztem az Erejét. Egy nagy, csodálatos hely volt. Sok asztalt láttam, így megkérdeztem az Úrtól:

„Uram, mire valók mindezek az asztalok?” Ezt válaszolta: **„Szolgám, emlékezz a Bárány Mennyegzőjére, emlékezz, hogy ezeknél az asztaloknál fogjuk megünnepelni a Bárány Mennyegzőjét!”** Számtalan asztalt láttam, és egyáltalán nem láttam a végét. Minden asztalnál angyalok voltak, így megkérdeztem az Urat: **„Uram, miért van egy angyal minden egyes asztalnál és széknél?”** Az ÚR ezt mondta: **„Szolgám, ezek az angyalok díszítik fel az asztalokat, minden egyes asztalt elkészítenek, mert már most előkészíték mindent.”**

Kedves testvéreim, ezek az asztalok fénylettek, minegyikük aranyból készült! Nagyon szépen voltak feldíszítve. Láttam, ahogy az angyalok elhelyezték a villát, a kést, a kanalat, a poharakat, a tálakat, mindegyik aranyból volt; gyönyörűek voltak. Az Úr ezt mondta nekem: **„Szolgám, mondd el az Enyéimnek, hogy készüljenek, mert nagyon hamar magammal viszem őket, hogy ide jöhessenek, és Velem élvezhessék a Bárány Mennyegzőjét.”**

Annyira gyönyörű volt, érezni lehetett ott az ÚR jelenlétét, oly hatalmas dicsőséget és fennséget! Az ÚR így szólt: **„Szolgám, gyere ide, mert még más dolgokat is mutatok neked!”** Megérkeztünk egy helyre, ahol gyönyörű ajtók voltak, igen sok csodálatos ajtó. Ezt mondtam: **„Uram, mi van ezek mögött az ajtók mögött?”** Ő így felelt: **„Ezek mögött az ajtók mögött vannak a Tanítványaim, az apostolok, és mindazok, akik egykor a Földön jártak a Nevemet dicsőítve és magasztalva.”**

–MÁRIA–

Tovább lovagoltunk ismét, és egy ajtóhoz értünk, amely félig nyitva állt, s az ÚR így szólt: **„Szolgám, gyere ide, mert e mögött az ajtó mögött van Mária. Menj közelebb és hallgasd meg, hogy mit beszél, hogy elmehess és elmondhasd az Enyéimnek, hogy Mária hogy szenved.”** Közelebb mentem és egy fiatal nőt láttam, egy gyönyörű fiatal hölgyet, olyan gyönyörű volt, az arca olyan szép volt! Egy nagyon kicsi ablakon nézett kifelé. Térdelt és a Föld felé fordította az arcát, határtalan fájdalommal sírva.

Ezt mondta: **„Miért imádkoztok hozzám? Miért, hiszen nekem nincs hatalmam! Miért imádtok engem? Én nem tehetek semmit! Ne imádjatok engem! Ne hajoljatok meg előttem! Mert én nem tudlak megmenteni benneteket! Az egyetlen, aki meg tud menteni, az egyetlen, aki meg tud váltani, az Jézus, aki az egész emberiségért meghalt! Sokan azt mondják, hogy hatalmam van, hogy csodákat teszek, de ez hazugság! Én nem teszek semmit! A Mindenható Isten elégedett volt velem és használta a méhemet, hogy Jézus megszülethessen és megmenthessen mindenkit, de nekem nincs semmi hatalmam! Én nem tehetek semmit! Ne hajoljatok meg előttem! Ne imádjatok engem! Mert**

én nem vagyok méltó imádatra! Az egyetlen, aki méltó, az egyetlen, aki előtt meg kell hajolni, és imádni kell, az Jézus! Ő az egyetlen, aki meggyógyít és megment!”

Láttam, hogy igen nagy fájdalma volt ennek a fiatal nőnek, tele volt gyötrellemmel és sírással. Ezt mondta: *„Ne! Ne! Ne imádjatok engem! Miért hajoltok meg előttem? Én nem tehetek semmit!”* Láthatjátok, kedves testvéreim, borzasztó volt látni ezt a fiatal hölgyet, ahogy sírt oly nagy fájdalommal és szomorúsággal.

–KÖNTÖSÖK ÉS KORONÁK–

Az ÚR így szólt hozzám: *„Szolgám, jöjj, mert újabb dolgokat fogok megmutatni neked.”* Megérkeztünk egy gyönyörű helyre, ahol éreztem az ÚR dicsőségét. Több sor fehér köntöst láttam, annyira fehérék és csodásak voltak! Megérintettem őket, és az ÚR ezt mondta: *„Szolgám, érintsd meg ezeket a köntösöket, mert ezek mind nektek készültek.”*

Sok sor köntöst láttam, és megérintettem a finom anyagot. Oly fénylő és fehér volt, amelyet még sosem érintettem a Földön. Az ÚR így szólt: *„Szolgám, ezek a köntösök mind nektek készültek.”* Könnyek szaladtak le az ÚR arcán. Ezt mondta: *„Szolgám, ezek közül a fehér köntösök közül sok itt fog maradni, várva valakire, hogy felvegye őket. Sok itt marad egy testre várakozva.”* „Miért, Uram?” – kérdeztem. *„Mert sokan nem úgy imádnak engem, ahogy szeretném, sokan nem foglalkoznak azzal, hogy mi mindent tettem értük. Szolgám, ezek közül a fehér köntösök közül sok itt fog maradni, testre várva, mert az Én királyságomba semmi tisztátalant nem fogok beengedni. A királyságomba csak szent dolgokat engedek be, mert meg van írva az Igémben, hogy szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1 Péter 1:16)*

Láttam számos köntöst, minden egyes ott állt egy név arany betűkkel. Megérintettem a kisebb és különböző méretű köntösöket és ezt kérdeztem: „Uram, ezeket a kisebbeket kik fogják viselni?” Így válaszolt: *„Szolgám, emlékezzél a kicsiny Gyermekeimre, hogy én mindenkiel törődök, nem vagyok személyválogató, ezek a kis köntösök az én kicsiny Gyermekeimé, akik dicsérik a Nevemet, azoké a gyermekeimé, akik szeretnek a Házámban lenni és felmagasztalni a Nevemet, ezért nekik hatalmas dolgokat készítettem. Én mindazokra tekintek, akik keresnek engem, azokra, akik hozzám jönnek; nekik Örök Életet adok.”*

Újra lovagolni kezdtünk és hamarosan egy hatalmas helyre érkeztünk, ahol sok korona volt. Voltak ott díszes koronák, fénylő koronák, így ezt mondtam: „Ó, Uram! Azok a koronák oly gyönyörűek! Kiknek készültek ezek a koronák?” Így szólt az ÚR: *„Szolgám, ezek a koronák, amiket megérintesz azokéi, akik dicsőítik a Nevemet, azokéi, akik igazán felmagasztalják a Nevemet úgy, ahogy szeretném.”*

Az ÚR mutatott nekem más koronákat is, de láttam, hogy ezek csak keretek voltak. Azután így szólt az ÚR: „**Szolgám, nézz erre-felé.**” És megláttam más koronákat is, de ezek töviskoronák voltak, így ezt mondtam: „Uram, ne hagyd, hogy egy egyszerű keret vagy egy töviskorona legyen az enyém!” Az ÚR ezt mondta:

„**Szolgám, ezen a helyen többféle korona van: a díszes és fénylő koronák, amiket láthatsz és megérinthetsz azokéi, akik igazán dicsérik a Nevemet, mindazokéi, akik felmagasztalják és dicsőítik a Nevemet, igazán és teljes szívből. Azokéi, akik a szőlőskertemben dolgoznak, azokéi, akik élvezettel töltenek időt a Házamban, azokéi, akik szeretik megerőltetni magukat és a fájdalmat is vállalják azért, hogy az Igémnek kedvesek legyenek. A koronák, amelyeknek csak kerete van, amelyeket láthatsz és megérinthetsz, azokéi, akik csak játszanak az Igémmel, azokéi, akik nem szeretnek a házamban lenni, azokéi, akik nem szeretnek böjtölni, sem kitartoan szolgálni engem, sem felmagasztalni a nevemet, azokéi, akik csak a szájukkal dicsőítenek engem, de nem a szívükkel, ahogy szeretném. Hogy miért, szolgám? Mert senki sem csaphat be engem, nincs olyan hely, ahová el lehetne rejtőzni előlem. Szolgám, azok a koronák, amelyek tövisből vannak, melyeket látsz és megérinthetsz, azokéi, akik kigúnyolják az Igémet, akik kritizálják az Igémet; azokéi, akiknek kopogtatok a szívük ajtaján, de nem akarják elfogadni az Igémet; mindazokéi, akik kritizálják az Igémet.**”

–LÁTOMÁS AZ ELRAGADTATÁSRÓL–

Ezután az ÚR így szólt: „**Szolgám, most megmutatom neked az elragadtatást, hogy az eljövetelem miként fog történni.**” Így ezt mondtam: „Uram, már oly sok mindent láttam, miért mutatsz meg még még ennél is többet?” Azután az Isten trónjához érkeztünk, és láttam ezerszer ezer angyalt, ahogy egybegyűltek. Azután elkezdtünk lefelé ereszkedni, és az ÚRral együtt megálltunk egy nagyon fehér, gyönyörű felhőben. Az ÚR parancsolt az angyaloknak, hogy jöjjenek, és ragadják el a gyülekezetet, és az ÚR ezt így magyarázta nekem: „**Szolgám, nézz figyelmesen, mert így fog történni, amikor visszajövök, ilyen lesz az Eljövetelem.**”

Láttam embereket felemelkedni a Föld négy sarkából, dicsérve az ÚR nevét. Mindezeket az embereket az Isten hatalma borította be. Fehér köntösöket kaptak, és ezekben emelkedtek egyre feljebb és feljebb. Elkezdtek egy nagyon gyönyörű éneket énekelni: „**Szent, Szent, Szent vagy, ó, Urunk! Köszönjük, Atyánk! Mert feltámasztottál minket! Köszönjük, Urunk, mert feltámasztottál minket!**”

Sok különféle embert láttam, magasat, alacsonyát, sötétbőrűt és fehérbőrűt. Mindezek az emberek és az angyalok felemelkedtek a felhőhöz, ahol az ÚR és én voltunk. Minden ember és az angyalok tele voltak hálával, és mind ezt kiáltották: „**Szent!**”

Szent! Szent vagy Te, ó, Urunk!” Az egész olyan óriási volt, annyira sok embert láttam, és olyan volt, mintha ismerném mindegyiküket! Mindenkit elborított az ÚR dicsősége.

–LÁTOMÁS A NAGY NYOMORÚSÁGRÓL–

Miután megérkeztünk az Isten Trónjához, az ÚR ezt mondta: **„Szolgám, gyere ide!”** Kiléptünk a Trónteremből és egy olyan helyre értünk, ahol egy kicsiny ablak volt. Az ÚR így szólt: **„Szolgám, most nézzél le!”** Rettenetes pusztulást láttam, olyan óriási pusztulást, hogy az egész Föld vigasztalan, sivár volt, és telve fájdalommal. Az ÚR ezt mondta: **„Nézd, szolgám, ez fog történni, miután magamhoz vettem az Enyéimet a Földről, ez lesz az Eljövetelem után, amikor az Egyházam már itt lesz Velem.”** Olyan irtózatosságot láttam!

Láttam embereket, akik egyik percben még ünnepeltek, de azután láttam, ahogy az apa a fiát kezdte keresni, az anya a lányait, de nem találták őket, mert a Mindenható Isten elragadta őket. Rokonok kerestek más rokonokat, de nem találták őket. Az emberek a szomszédjaikat keresték, de nem találták őket, mert az ÚR már felvitte őket magával.

Valami szörnyű kezdett történni az egész Földön. Láttam egy pásztorot, aki egyik helyről a másikra futkosott, és megkérdeztem az Úrtól: *„Uram, miért fut ez a pásztor egyik helyről a másikra?”* Az ÚR így felelt: **„Szolgám, ez a férfi pásztor volt, de mivel azt gondolta, hogy késni fog az eljövetelem, hátra maradt. Nem hitte, hogy most fogok jönni, azt hitte, hogy még sok idő fog eltelni addig, mielőtt visszajövök, és emiatt maradt itt.”** A pásztor mindenfelé szaladgált, ezt mondogatva: *„Uram, miért hagytál itt? Pásztor vagyok, hiszen a gyülekezetben fontos posztom volt, a gyülekezet elragadtatott, én meg itt maradtam? Miért maradtam hátra?”* Az ÚR így szólt: **„Szolgám, már nem tehetek érte semmit, mert azt gondolta, hogy az eljövetelem késni fog, ezért maradt hátra.”**

Láttam, ahogy ezt az embert üldözték. Ezt mondta: *„Az egyetlen dolog, amit akarok, az az, hogy Krisztus magával vigyen! Az egyetlen dolog, amit akarok, hogy az Úrral legyek, mert nem akarok itt lenni, és szenvedni a nagy nyomorúság alatt!”* Egyik helyről a másikra rohangu, ezt kérdeztve magától: *„Miért maradtam itt? Vigyél el magaddal, Uram! Nem akarok itt lenni és szenvedni!”* Az ÚR ezt mondta nekem: **„Szolgám, már semmit sem tehetek: sokáig próbáltam beszélni vele, és elmondtam neki, hogy nagyon hamar eljövök, de nem hitt nekem; nos, most itt maradt.”**

Sok embert láttam ide-oda futkosni. Olyan sokan futottak, elkeseredetten megpróbálva békességet találni, de nem találták. Ezt kiáltották: *„Az élet Igéjét akarjuk! Szomjazunk az Isten Igéjére!”* De már túl késő volt, mert az ÚR már magához vette a hívőket.

Olyan sok fiatal lányt és fiút láttam, ahogy árkon-bokron át rohangáltak, a hegyekbe futottak, hogy békességet találjanak. Békességet akartak, de nem találták. Az ÚR elmondta nekem, miért: **„Szolgám, már magammal vittem az Egyházamat, és most a sátán vette át az irányítást.”** A sátán már az egész Földön uralkodott, és az egész Föld kínok közt vergődött! Az emberek egyik helyről a másikra szaladtak. Élve meg akarták enni egymást, és egymás haját tépték. Egymást vádolták és bántották, mert békességet akartak, de sehol sem találták! Ez már nem volt lehetséges, mert az ÚR már elvitte az övéit.

Ilyen irtózatossá vált az időszámítás a Földön, borzalmas dolgokat láttam. Oly sok ember egymást bántotta, mondván: *„Szeretetet akarunk! Békességet akarunk!”* De már túl késő volt! Az ÚR ezt mondta nekem: **„Nézd, szolgám, én szóltam hozzájuk, sok időt töltöttem azzal, hogy kopogtattam a szívük ajtaján, de nem akartak keresni Engem. Nos, most hátra maradtak, és már semmit sem tehetek értük. Miért? Mert a Gyülekezetemet már magamhoz vettem. Míg az enyéim Velem lesznek a mennyben a Bárány Mennyegzőjét élvezve, mindezek az emberek itt lesznek és nagy fájdalmat fognak szenvedni, azután sírás lesz és fogcsikorgatás. Mert nem akartak engedelmeskedni az Igémnek, inkább kigúnyolták és kritizálták azt.”**

–AZ ÉLET KÖNYVE–

Ezután az ÚR megmutatott egy nagy, gyönyörű könyvet. Igen fénylő, és aranyból készült. Így szóltam: *„Uram, mire való ez a nagy könyv?”* Elmondta nekem: **„Szolgám, ebben a könyvben mindazoknak a neve áll, akik dicsőítenek Engem, mindazok, akik megbánták a bűneiket és az Én utaimat keresték. Ez az Élet Könyve. Mindazok benne vannak ebben a Könyvben, akik azért gyűlnek össze, hogy dicsérjék és magasztalják a Nevemet.”** A könyv oly nagy volt, és a betűket arannyal írták be! Így szólt az ÚR: **„Nézd, szolgám, ezek közül a nevek közül sokat még azért nem töröltem ki, mert kegyelmes vagyok, pedig sokan hátat fordítottak Nekem. Sokan elfordultak Tőlem, de a Kegyelmem olyan nagy, hogy még nem töröltem ki őket, mivel nem akarom, hogy bárki elveszen, hanem hogy mindenki örök életet nyerjen.”** Megérintettem a Könyvet, és láttam, milyen sok név volt belírva.

–A POKOL–

Ezután az ÚR ezt mondta nekem: **„Szolgám, most megmutatom neked a poklot.”** Így ezt válaszoltam: *„Uram, ne, nem fogom tudni elviselni; mindaz, amit már eddig megmutattál, elég volt nekem.”* És az ÚR így felelt: **„Szolgám, megmutatom neked a poklot, hogy utána el-**

mehess és elmondhasd a gyülekezetben és az enyéimnek, hogy létezik a mennyország, de létezik a pokol is.” Elkezdünk egyre lejjebb ereszkedni. Még mindig messze voltunk a pokoltól, amikor kiáltásokat és nagy nyögéseket kezdtem hallani. Így szóltam: „Uram, vigyél el innen, mert ezt nem fogom kibírni!” Az ÚR így válaszolt: „**Nézd, szolgám: ne félj, mert Én veled vagyok.**” Leereszkedtünk néhány alagúton keresztül. Igen nagy sötétség volt azon a helyen, olyan sötétség, amit a Földön sosem tapasztaltam.

Néhány fal mellett haladtunk el, és olyan sok lelket hallottam kiáltozni, a fájdalom és gyötrellem sikolyaival! Az ÚR ezt mondta: „**Szolgám, menjünk előre!**” Megérkeztünk egy helyre, ahol egy személy kiáltozott. Megkérdeztem az Úrtól: „URam, miért álltunk meg itt?” Ezt felelte: „**Nézd, szolgám, nézd meg figyelmesen ezt az embert, mert ő egyik rokonod volt a Földön.**” Ezt kérdeztem: „Uram, ki ez? Nem tudom felismerni őt.” Az ÚR így válaszolt: „**Ez a személy a nagymamád volt a Földön, a rokonod volt, de nagyon hitetlen volt, ezért van most itt.**”

Az asszony így szólt: „*Kérlek, adj vizet, vigyél el innen, mert nem bírom tovább ezt a fájdalmat, szomjas vagyok!*” De nem tehettem semmit érte; az egyetlen, amit tehettem, az volt, hogy sírtam. Ezt mondtam: „Uram, a végtelen kegyelmedből és a végtelen jóságodból kérek, vedd őt ki innen! Miért van itt, hiszen a szüleim azt mondták nekem, hogy a mennyben van?”

Az Úr ezt mondta: „**Szolgám, a pap azt mondta a szüleidnek, hogy a mennybe ment, de ez hazugság volt. Hazugság volt, mert ez az asszony képek előtt hajolt meg, képeket imádott, és nézd, mennyire nem tudták megmenteni őt azok a képek. Sokszor kopogtattam a szívére, hogy kinyissa, és én bemehessek, de ehelyett úgy döntött, hogy csúfot űz az Igéből. Úgy döntött, hogy jobb, ha a világot követi, mint hogy tisztességet adjon a Nevemnek, és emiatt van most itt. Soha nem akarta elfogadni az Igét, soha nem akarta megbánni a bűneit, és a pap azt mondta a szüleidnek, hogy a mennybe szállt fel, és hogy már a mennyei lakhelyén van, de ez hazugság volt. Nézd, szolgám, hol van most!**” Az asszony iszonyú kínok között sikoltozott. Ezt mondta: „*Adjatok vizet, vigyetek el innen!*” Az ÚR azonban ezt mondta: „**Szolgám, már nem tehetek semmit érte, ez a lélek már többé nem tartozik Hozzám.**” Megfordultunk és elmentünk onnan. Ő tovább kiáltozott hozzám: „*Ne! Ne hagyjatok itt! Adjatok vizet! Vigyetek ki innen!*” De az ÚR már nem tehetett érte semmit.

Továbbmentünk, és annyi embert láttunk! A lelkek megpróbálták megragadni az ÚR ruháját, mondván: „*Vigyél minket ki innen!*” De az ÚR ezt mondta nekik: „**Távozzatok Tőlem, mert többé nem tartoztok hozzám, ti mind a sátánhoz tartoztok és a démonaihoz!**” Annyira borzalmas hely volt, annyira sok lélekkel, sok-sok emberrel!

–a sátán trónja–

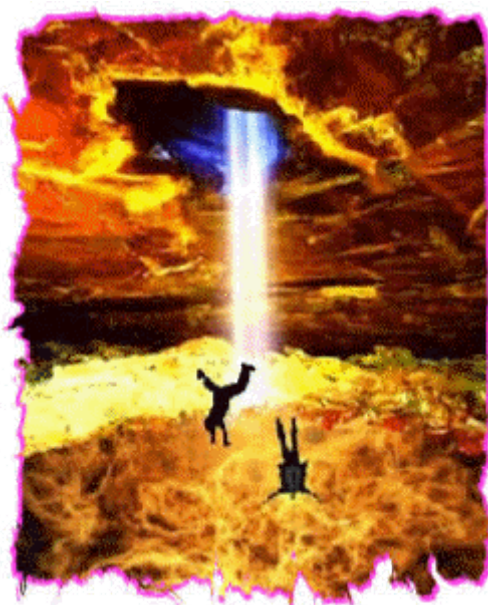
Továbbmentünk és egy igen szörnyű helyre értünk, s az ÚR így szólt: „**Nézd, szolgám, megmutatom neked a sátán trónját.**” Ezt feleltem: „Ne, Uram, nem akarom látni azt a trónt!” Ezt válaszolta: „**Ne félj, szolgám, mert Én veled vagyok.**” Azután egy

borzalmas, horrorisztikus helyre értünk, egy hatalmas széket láttam, melyen a sátán ült. Hosszú körmei voltak, és csak nevetett és nevetett, nem tudta abbahagyni a nevetést. Démonokat is láttam mindenütt. Mindenféle méretűek voltak, láttam fejedelemségeket, hatalmasságokat és sok másféle démont. Láttam, ahogy a sátán parancsokat osztogatott a démonoknak, hogy menjenek fel a Földre, és szítsanak mindenféle gonosztságot.

Láttam, ahogy azok a démonok felmentek, majd baleseteket, mészárlásokat, harcokat, válásokat és mindenféle gonosztságot szítottak. Azután visszatértek és mindent jelentettek, amit tettek. És a sátán csak nevetett és nevetett. A sátán jutalmakat adott a démonoknak, és a démonok elkezdték ünnepelni, dicsérni őt, és énekelni neki.

Láttam, hogy a sátánnak milyen sok terve volt arra, hogy a keresztényeket elpusztítsa, nagy tervei voltak, hogy tönkretegyje Isten szolgálóit. Nagy templomokat s gyülekezéseket láttam tele modernizmussal. Az ÚR így szólt: **„Nézd, szolgálóm, ezeket a gyülekezéseket elfoglalta a sátán, nem fognak tudni Velem felemelkedni.”**

Az ÚR megmutatta, ahogy ezek a démonok oly sok gyilkosságot provokáltak, s mindazok a lelkek a kárhozat helyére, egy borzalmas helyre érkeztek. Láttam egy kemencét, s az ÚR ezt mondta: **„Nézd szolgálóm, ez a tűznek tava, és ez a pokol.”**

Minden alkalommal, amikor a démonok mészárlást szítottak, mindazok a lelkek erre a helyre estek le. A tűz emésztette el őket, és olvadni kezdtek. A lelkek gyötrellemmel és horrorral sikítottak, és a démonok visszajöttek a sátán trónjához, és elmondtak neki mindent, amit cselekedtek. A sátán meg csak nevetett és nevetett, és jutalmakat osztogatott a démonoknak. A démonok meg énekeltek és ugráltak előtte, és mindenféle mással ünnepezték őt. A sátán örömmel és büszkeséggel telve nevetett, mert mindezek a lelkek a pokolba érkeztek meg.

Minden másodpercben folyamatosan hullottak a lelkek, és a sátán olyan büszke volt, hogy nem tudta abbahagyni a nevetést.

Sok démonikus erőt is érzékeltem azon a helyen, oly sok erősséget! Így szóltam: *„Uram, kérlek, vigyél el innen, mert nem bírom tovább.”* A démonok döfködtek és kínozták a lelkeket ott. A lelkek sikítottak: *„Hagyjatok békén! Hagyjatok békét nekünk, nem akarunk több kínezést, nyugalmat akarunk!”* A démonok csak nevettek.

–A SZENT VÁROS–

Ezután továbbmentünk, és az ÚR ezt mondta: **„Nézd, szolgám, most megmutatom neked a Szent Várost, hogy elmehess és elmondhasd az Enyéimnek, hogy milyen hatalmas dolgokat tartogatok számukra.”** Felemelkedtünk, és egy gyönyörű helyre értünk, ahol gyönyörű fák voltak; fenyőfák, igen magasak. Minden csodálatos volt ott. Oly nagy békesség töltött el!

E lenyűgöző város aljában egy gyönyörű szivárvány volt. Sok angyal volt ott, az út mindkét oldalán. Keresztülmentünk az ajtón s az ÚR így szólt: **„Szolgám, ez a Szent Város.”** Addig mentünk, míg egy kertbe értünk, ami tele volt oly csodálatos rózsákkal, amit még sohasem láttam a Földön.

Elengedtem az ÚR kezét és a kertbe szaladtam. Megöleltem a virágokat, olyan szépek voltak és az illatuk is egyedülálló volt. Akartam szakítani egy virágot, de az ÚR ezt mondta: **„Nem, szolgám, nem szedhetsz még le egyet sem. Akkor szedhetsz majd ezekből a virágokból, ha majd az Enyéim ide jönnek; mikor az Egyházam megérkezik ide, akkor szedhetsz majd a virágokból.”** Én ezt mondtam: **„Uram, csak egyetlen virágot akartam elvinni a Földre, hogy megmutassam minden gyülekezetnek.”** De az ÚR így szólt: **„Nem,**

szolgám, mivel az Enyéim még nem érkeztek meg.” Sok különböző típusú, gyönyörű virágot láttam.

Azután keresztülvágtattunk a gyönyörű, zöld fűvön. Majd az ÚR leült a fűbe, és elragadó mosollyal ezt mondta: **„Szolgám, mindazt, amit megérintesz és látsz, az Enyéimnek készítettem el.”**

Azután tovább lovagoltunk egy helyre, ahol hatalmas fák voltak, tele gyümölcsökkel. **„Uram, mi ez a fa? Mit jelent ez a fa? És mindezek a gyümölcsök?”** – kérdeztem. Ismét le akartam szedni egy gyümölcsöt, de az ÚR újra elmondta, hogy: **„Nem, szolgám, még nem szakíthatsz azokból a gyümölcsökből, mert ez az Élet Fája, és erről a fáról az Enyéim fognak enni, mikor ide jönnek majd. Addig még semmiből sem vehetsz, amíg az Enyéim megérkeznek.”** A fán olyan csodás gyümölcsök voltak!

Azután folytattuk a lovaglást, és sok gyönyörű pillangót és állatokat láttam. Az ÚR ezt mondta: **„Szolgám, mindezek a dolgok az Enyéimnek vannak itt. Mondd meg nekik, hogy nagyon hamar itt lesznek velem, és lovagolhatnak a szent városban!”**

Folytattuk utunkat és egy másik gyönyörű helyre értünk, ahol hatalmas fák és fenyők voltak. Az ÚR így szólt: **„Szolgám, mindez az Enyéim kedvéért van itt. Szolgám, gyere ide, mert csodákat fogok mutatni neked!”**

Egy gyönyörű helyre értünk, ahol mindenütt angyalok voltak. Az egyik hatalmas volt, és egy nagy trombita volt a szájában. Így szóltam: „Uram, az az angyal; mit jelent ez?” Az ÚR így válaszolt: **„Nézd, szolgám, ez az angyal épp egy jelre vár; arra a parancsra vár, amit én fogok kiadni, hogy elkezdhesse fújni a trombitát, és amikor ez az angyal elkezdi játszani a trombitán, az Enyéim fel fognak vitetni, fel fognak támadni, és el fognak változni. De egyben legyél biztos, szolgám: ezt a trombitát csak azok fogják meghallani, akik éberek! Úgyhogy menj el és mondd el az Enyéimnek, hogy legyenek éberek, ne aludjanak, mert ha elalszol, nem fogod meghallani a trombitát; mondd meg az Enyéimnek, hogy legyenek éberek, mert azokat, akik alszanak, nem fogom tudni feltámasztani!”**

Az angyal olyan magas volt és szépséges, mögötte még sok másik angyal is volt, akik alacsonyabbak voltak, és trombita volt náluk. A trombiták aranyból voltak, és igen fényltek. Az ÚR így szólt: **„Szolgám, mondd meg az Enyéimnek, hogy készüljenek, mert hamarosan parancsot fogok adni, hogy megfújják a trombitát!”**

Újra lovagolni kezdtünk, és az ÚR ezt mondta: **„Nézd, szolgám, megmutatom neked az Atyám Trónját! Eddig még nem mutattam meg neked, de most megteszem, hogy elmehess és elmondhasd az Enyéimnek, hogy az én Atyám valóságos, és hogy én is az vagyok.”**

Mindannyian elkezdtünk sétálni, az ÚR, az angyalok és én. Amikor még messze voltunk az Atya Trónjától, azt éreztem, hogy nem tudok többet elhordozni, nem tudok megállni ekkora erő és dicsőség előtt. Ahogy egyre közelebb jutottunk, úgy éreztem, mintha csak egy tollpihe lennék, menni is alig tudtam. Ha az angyalok nem tartatottak volna, nem tudtam volna továbbmenni.

Megérkeztünk az Atya Trónjához; olyan elképesztően nagy erő áradt a Tróntól! Erőtéljes villámok jöttek ki a Trónból, dicsőséges volt és hatalmas. Ilyen erő vette körül a Trónt, parázslott és az egész aranyból volt. Valaki ült a Trónon, de nem láthattam az arcát, nem tudtam megállni ez előtt az erő előtt, ami a Trónból áradt. Csak deréktól lefele láthattam az Atyát. Deréktól felfele nem láttam, mert a padlóra estem. Azért estem össze, mert nem tudtam elhordozni ekkora erőt és dicsőséget.

Ezután láttam a 24 vént, dicsőítve és magasztalva az ÚR Nevét. Hatalmas arkangyalokat is láttam, akik szintén magasztalták az ÚR Nevét. A 24 vén letérdelt ezt mondva: **„Szent, Szent, Szent vagy Te, ó, Urunk!”** Az angyalok soha nem fáradtak bele az ÚR magasztalásába és dicsőítésébe, és a vének sem hagyták abba soha az ÚR Nevének magasztalását. Hatalmas tűz csapott fel a Trónból, és oly sok gyönyörű dolog volt a Trónnál!

Azután elhagytuk a termet, és egy olyan helyre értünk, ahol egy hatalmas angyal volt. Így szóltam: *„Uram, ki ez az angyal?”* Az ÚR ezt válaszolta: **„Nézd, szolgálám, ez az angyal Gábiel, és nézd ezt a másik angyalt, mert ő Mihály.”** Oly nagyok és gyönyörűek voltak! Az ÚR ezt mondta: **„Szolgálám, mondd el az Enyéimnek, hogy Gábiel és Mihály angyal tényleg léteznek!”**

Mindezek után az ÚR ezt mondta: **„Szolgálám, gyere ide, mert megmutatom neked az ostort!”** Egy másik helyre értünk, ahol láttam, hogy az ÚR elővesz egy ostort, aminek három vége volt. Egy igen nagy székre ütött vele és így szólt: **„Szolgálám, ez az engedetlenség számára van itt; ez az ostor azoké, akik nem akarnak engedelmeskedni az Igémnek. Mivel nem akarnak engedelmeskedni az Igémnek, nos, ezzel az ostorral fenyítem meg őket, mert megfenyítem azokat, akiket szeretek.”** Láttam, ahogy az ÚR a székre ütött azzal az ostorral, s én ezt mondtam: *„Kérlek, Atyám, engem ne üss meg ezzel az ostorral!”* Így válaszolt: **„Nos, szolgálám, akkor engedelmeskedjél nekem, mert aki nem akar engedelmeskedni, azt megfenyítem!”** (Jelenések 3,19. *„Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát és térj meg!”*)

Azután az ÚR elvitt engem egy becses helyre; egy óriási helyre, ahol sok aranykoronát láttam. De ezeken a koronákon már nevek voltak írva, és tele voltak gyöngyökkel! Az ÚR így szólt: **„Nézd, szolgálám, ez a korona itt Yiye Avila nevű szolgálámé, és ez a másik Arturo García nevű szolgálámé.”** A koronák oly értékesek voltak! Egyik koronára **„Aida Vadillo”** neve volt írva, egy másikra **„Miguel Duran”**, és ismét másikra **„Armando Duran”**. *„Uram, most már látom, és meg is tudom érinteni a szolgálád koronáit.”* Láttam koronákat még **„Pablo Pintado”**, és **„Nahum Zamudio”** számára is.

Az ÚR ezt mondta: **„Szolgálám, most megengedem, hogy megláss dolgodat. Megmutatom neked, hogy a Szolgálám koronáit, akik az Én szőlőskertemben dolgoznak, itt tartogatom számukra. Így láthatod a Szolgáláimat, akik hirdetik az Igémet. Nagy jutalmat tartogatok számukra.”** Ezerszer ezernyi koronát láttam, és mindegyiken egy név volt írva.

Megérintettem egy másik koronát, de láttam, hogy kezdi elveszíteni az összes drágakövéit, ami rajta volt. *„Uram, add, hogy ne ez legyen a koronám!”* Az ÚR így szólt: **„Nézd, szolgálám, ez történik azokkal,**

akik már nem akarnak a Szőlőskertemben tovább dolgozni, azokkal, akik inkább hátat fordítanak Nekem, ahelyett, hogy dicsőítenének. Nézd, szolgám, ez történik azoknak a szolgálóimnak a koronájával, akik már nem akarnak többé dicsőíteni Engem. És nézd, ez történik azoknak a szolgálóimnak a koronájával is, akik már nem akarnak többé a Szőlőskertemben dolgozni.” ([Jelenések 3,11.](#))

Az ÚR azután elvitt egy másik igen gyönyörű helyre; nagyon sok embert láttam ott álomba merülve. Nagyon fehér köntösben voltak. Így szóltam: „Uram, kik ezek az emberek?” Az ÚR így válaszolt: „*Nézd, szolgám, mindezek az emberek, akik itt vannak, azok a hívők, akik meghaltak a Földön, és most itt pihennek a paradicsomban, és amikor parancsot adok, hogy megszólaljon a trombita, először azok, akik meghaltak, fognak feltámadni, azután azok a szolgálóim, akik a Földön élnek.*” Olyan sok ember volt ott, és az öltözetük olyan fehér volt! ([1 Thessz 4,16-17.](#))

Senki sem szólt hozzám, csak aludtak, nagyon mély álomba merülve. És az ÚR elmondta nekem: „*Szolgám, ezek a lelkek pihennek, de ahogy felharsan a trombita, ezek fognak először feltámadni, azután azok, akik még a Földön maradtak, feltámadnak együtt ezekkel, hogy azután Velem legyenek. Azután megünnepelhetjük a Bárány Mennyegzőjét.*”

[VÉGE]